

พลับพลึง

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Crinum asiaticum* L.

วงศ์ : AMARYLLIDACEAE

ชื่ออื่น : พลับพลึง (กลาง) ลิลาว์ (เหนือ)

ลักษณะทั่วไป : เป็นไม้ล้มลุกหลายฤดู มีลำต้นใต้ดิน ส่วนเหนือดินประกอบด้วยกาบใบสีขาวหุ้มซ้อนกันเป็นชั้นๆ ใบเป็นใบเดี่ยวเรียงซ้อนเป็นวงกว้าง 7 - 15 เซนติเมตร ยาว 1 เมตร ปลายใบแหลม แผ่นใบอวบหนา มีหน่อจำนวนมากขึ้นรวมกันเป็นกอ ดอกเป็นช่อดอกขนาดใหญ่ สีขาวหรือม่วงแดง ออกเป็นกระจุกที่ปลายกิ่ง มีดอกย่อยจำนวนมาก 10 - 30 ดอก ก้านช่อดอกอวบใหญ่ กลีบดอกตอนโคนเชื่อมกันเป็นหลอด ยาว 7 - 10 เซนติเมตร ปลายแยกเป็น 6 กลีบแคบๆ กว้าง 1 เซนติเมตร ยาว 7 เซนติเมตร ดอกทยอยบานมีกลิ่นหอม พลับพลึงดอกสีแดงจะมีช่อดอกและดอกใหญ่กว่าพลับพลึงดอกสีขาว

การกระจายพันธุ์ : ทวีปเอเชีย พบได้ในจีน ฮองกง อินเดีย และ ญี่ปุ่น

ออกดอก : พฤษภาคม - ตุลาคม

การขยายพันธุ์ : แยกหน่อ

ประโยชน์ : หัว ใช้ต้มเอาน้ำรับประทานทำให้อาเจียนเป็นเสมหะ ใช้เป็นยาบำรุงกำลัง เป็นยาระบาย รักษาโรคเกี่ยวกับ น้ำดี โรคเกี่ยวกับปัสสาวะ ราก ใช้ตำพอกแผล ใช้เคี้ยวกลืนแต่น้ำทำให้อาเจียน ใช้รักษาพิษขางนอง ใบ ใช้ฉีกไฟพอนิ่ม พอกแก้เคล็ดบวม แผลง ขัดขอก ใช้ตำปิดศีรษะ แก้ปวดศีรษะ ลดอาการไอ ใช้ต้มดื่มทำให้อาเจียน **เมล็ด** เป็นยาขับปัสสาวะ เป็นยาระบาย เป็นยาบำรุงสามารถขับเลือดประจำเดือนให้ออกมาให้หมดได้

